

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยเรื่อง “รูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี ในสถาบันราชภัฏ” ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสาร ซึ่งประกอบด้วย ตำรา บทความ งานวิจัย และวารสาร ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย เพื่อจะศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและตัวอย่างงานวิจัย ที่มีผู้วิจัยซึ่งเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษมาก่อน เพื่อจะได้ศึกษาเป็นความรู้พื้นฐานที่จะทำการวิจัยเรื่องนี้ ดังจะได้นำมาเสนอดังต่อไปนี้

1. ความหมายของการอ่าน
2. ความสำคัญของการอ่าน
3. องค์ประกอบของการอ่าน
4. วิธีการอ่านและประเภทการอ่าน
5. รูปแบบของการอ่าน
6. ระดับความสามารถของการอ่าน
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของการอ่าน

มีนักการศึกษาและผู้รู้ในวงการการศึกษาได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านไว้เป็นจำนวนมาก ดังจะได้นำมาเสนอในการวิจัยในบทนี้คือ

แอนเดอร์สัน (Anderson, 1985:372-375) กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าเป็นกระบวนการค้นหาความหมายในหลายระดับ คือ ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลายระดับพร้อมกัน นับตั้งแต่ระดับตัวอักษร โครงสร้างของภาษาไปจนถึงระดับความหมายการอ่านเพื่อความเข้าใจเกิดจากปฏิภณสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและโครงสร้างของเรื่องกับความรู้เดิมของผู้อ่าน ซึ่งจะช่วยสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ส่วน เบียลิสตอค (Bialystok, 1994:4936) ได้อธิบายว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นรูปแบบของการรู้คิดที่ซับซ้อนที่สุดที่คนเราต้องเผชิญเป็นประจำ การอ่านเป็นผลที่เกิดจากข้อมูลที่ได้จากแหล่งต่าง ๆ เช่นจากการเห็น การรับรู้สิ่งที่เป็นความหมาย มโนทัศน์ และแหล่งทางภาษาผสมผสานกันอย่างรวดเร็วเพื่อให้เกิดการสื่อความจากประโยค หรือ ส่วนของประโยค

แมคโดโน (McDonough, 1981:51-53) ให้ความเห็นว่า การอ่านคือ กระบวนการของการให้เหตุผลว่า ผู้เขียนต้องการสื่อสารอะไร ผู้เขียนมีทัศนคติอย่างไร ต่อสิ่งนั้นและมีประเด็นสำคัญอะไรที่แฝงอยู่เบื้องหลังสิ่งที่ผู้เขียนสื่อสารออกมา โดยผู้อ่าน สามารถพิจารณาได้จากตัวแนะที่ปรากฏในข้อความ จากความเห็นนี้ได้มี แครร์เรล และ ไอชเตอร์โฮลด์ (Carrell and Eisterhold 1980 : 553) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า เป็น ขบวนการในการเชื่อมโยงข้อมูลจากเรื่องทีอ่านกับข้อมูลเดิมที่อยู่ในตัวผู้อ่าน ดังนั้นการ อ่านจึงไม่ใช่เป็นการรับข้อมูลเพียงประการเดียวแต่การอ่านเป็นเรื่องของการตีความ ข้อมูล นั่นคือ การที่จะเข้าใจในสิ่งที่อ่านย่อมขึ้นอยู่กับความรู้เดิมที่มีอยู่ในเรื่องนั้น ๆ ผนวกกับการยอมรับความรู้ใหม่ที่ได้มาจากการอ่าน และการปรับปรุงความรู้เดิม ดังนั้น การอ่านจึงเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างงานเขียนกับผู้อ่านงานเขียนนั้น ๆ ความ หมายคล้าย ๆ กันนี้ มัวร์ (Moore 1984:3-7) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า การอ่านจะ เกี่ยวข้องกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ความถูกต้องในการอ่านออกเสียงและเข้าใจ ความหมายของคำศัพท์ในข้อความที่อ่าน และความสามารถในการที่จะเข้าใจและจับใจ ความสำคัญในเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งประเด็นสุดท้ายนี้เป็นประเด็นที่สำคัญที่สุด เพราะถ้า ปราศจากความเข้าใจแล้วก็ไม่อาจบอกได้ว่าผู้อ่านสามารถอ่านได้ ถึงแม้ว่าผู้อ่านจะ สามารถอ่านคำทุก ๆ คำที่ปรากฏในข้อความนั้นได้อย่างถูกต้องก็ตาม เพราะฉะนั้น เป้าหมายในการสอนอ่าน คือ การช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะการอ่านเพื่อช่วยใน การเรียน ช่วยในการแก้ปัญหาและเพื่อความเพลิดเพลิน

วิลเลียมสัน (Williamson 1988:7-8) กล่าวสรุปว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการการมีปฏิสัมพันธ์และการตีความ กล่าวคือ ในการอ่านนั้นผู้อ่านจะต้องมี ปฏิสัมพันธ์กับเรื่องทีอ่าน ซึ่งการที่ผู้อ่านจะสามารถตีความในเรื่องที่อ่านได้มากน้อยเท่าใด นั้นขึ้นอยู่กับความรู้เดิม (Schemata) และความสามารถในการคาดเดา (Expectation) ของผู้อ่าน ส่วนความเห็นของ มิทเชลล์ (Mitchell 1982 : 1) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นปฏิภิกิริยาโต้ตอบของผู้อ่านที่มีต่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ กล่าวคือ การอ่านเป็นลักษณะหนึ่ง ของการสื่อความหมายเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านใน ลักษณะของการสื่อความหมายกัน ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนเป็นภาษาเขียน ตามรูปแบบการเขียนของแต่ละบุคคล ส่วนผู้อ่านจะพยายามอ่านจับใจความสิ่งที่ผู้เขียน ได้เขียนไว้ ความสามารถในการเดาหรือตีความหมายจากสิ่งที่อ่านนั้นขึ้นอยู่กับ ประสบการณ์เดิม ความรู้ทางภาษา และทัศนคติของผู้อ่านเป็นสำคัญ

เอสกี (Eskey 1986 : 6-7) ได้ให้ความหมายของการอ่านพอสรุปได้ว่า การอ่านเป็นขบวนการทางสติปัญญาที่สมองจะทำหน้าที่ทั้งหมดในการตีความหมายของ ข้อความที่อ่าน โดยสมองจะเริ่มทำงานเมื่อตาของผู้อ่านรับข้อมูลที่ได้จากการอ่าน แล้ว นำความรู้เดิมที่สะสมไว้ในสมองมาช่วยในการตีความข้อมูลที่อ่าน ซึ่งข้อมูลใหม่ที่ได้จะ กลายเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ในเรื่องดังกล่าวที่เพิ่มเติมขึ้น และสามารถนำมาใช้ในคราว ต่อ ๆ ไป ในขบวนการดังกล่าวนี้สมองของผู้อ่านจะอาศัยตัวแนะที่ปรากฏในข้อความใน ปริมาณน้อยที่สุดมาช่วยในการตีความหมายของสิ่งที่อ่าน ความเห็นที่เป็นความรู้เดิมนี้อาจจะไม่เห็นพ้องกันกับ วิลเลียมส์ (Williams 1986 : 2-3) มีความเห็นว่า การอ่าน เป็นกระบวนการที่ผู้อ่านมองและทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ไม่ใช่เพียงการอ่านออกเสียง ได้หรือการเข้าใจความหมายของคำทุกคำ การอ่านที่มีประสิทธิภาพคือ การอ่านเป็น กลุ่มคำและเลือกที่จะทำความเข้าใจกับส่วนหนึ่งของเนื้อความ ไม่ใช่เนื้อความทั้งหมด ความคิดเช่นนี้ตรงกันกับ เบเนดิโอ (Gbenedio 1986 : 46-51) กล่าวสรุปถึงความหมายของการอ่านว่า การอ่านหมายถึง การกระทำกิจกรรมที่ซับซ้อนที่ประกอบด้วย การกระทำ 4 อย่าง คือ การรับรู้คำหรือกลุ่มคำ การรับรู้ความหมายของคำหรือกลุ่ม คำ การมีปฏิกิริยาโต้ตอบทางความคิดต่อคำและกลุ่มคำ การผสมผสานความคิดต่อคำ หรือกลุ่มคำในบทอ่านนั้น ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน

กู๊ดแมน (Goodman 1990:11-23) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการทางด้านรับสารและเป็นกระบวนการภาษาศาสตร์เชิง จิตวิทยา โดยเริ่มจากการที่ผู้เขียนเขียนความหมายที่ต้องการสื่อโดยใช้ตัวอักษรและจบ ลงด้วยความหมายที่ผู้อ่านเป็นผู้สร้างขึ้นมา มีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างภาษาและ ความคิดในกระบวนการอ่าน โดยผู้ที่เขียนถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นรูปของภาษา และผู้อ่านถอดความภาษานั้นออกมาเป็นความคิด ตามความคิดเห็นนี้เป็นความหมายใน ทางภาษาศาสตร์ซึ่งอาจแตกต่างจาก เบธ แอนน์ เฮร์แมน (Beth Ann Hermann 1990:81-96) ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นกระบวนการการแปลความที่ ผู้อ่านต้องมีความตระหนักในกระบวนการคิดและสามารถควบคุมกระบวนการคิดอย่างมี เหตุผลในการทำความเข้าใจกับบทอ่าน กล่าวคือ ผู้อ่านต้องรู้จักนำความรู้เดิมมาช่วยใน การคาดคะเนเนื้อหาที่อ่าน ประเมินความเข้าใจโดยตรวจสอบว่าสิ่งที่คาดคะเนไว้ตรงกับ ข้อความที่ปรากฏหรือไม่ นอกจากนั้นผู้อ่านยังต้องเดาความหมายของศัพท์

จากการนำเอาความคิดเห็นของนักการศึกษาหลายท่านที่ให้ความหมายของการอ่านมารวมเข้าด้วยกันแล้ว สามารถสรุปได้ว่า การอ่าน คือ ขบวนการของการเชื่อมโยงข้อมูล เพื่อเป็นสื่อในการแสดงออกทางความคิดเห็นของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน ผู้อ่านจะต้องใช้สติปัญญาในการตีความให้เกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องและลึกซึ้ง การจะตีความให้เกิดความเข้าใจได้ถูกต้องนั้นประกอบด้วย

1. การมีความรู้ในความหมายของคำ
2. การมีความรู้ในการเรียบเรียงคำและสร้างปฏิสัมพันธ์ของคำ
3. การเข้าใจในการแปลความหมายและตีความ
4. การสร้างปฏิสัมพันธ์ของความรู้และประสบการณ์เดิม (Schema) กับข้อมูลใหม่ที่กำลังอ่าน แล้วจะเกิดความรู้ใหม่เพิ่มขึ้น

เมื่อผู้อ่านมีส่วนประกอบเหล่านี้อยู่ในสมองแล้ว ก็จะช่วยให้เกิดการรับรู้ และเกิดมโนทัศน์จากสิ่งพิมพ์ที่อ่านได้เร็วขึ้น แล้วจะช่วยให้เข้าใจได้รวดเร็วขึ้น จะทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ความสำคัญของการอ่าน

การศึกษาในระดับสูงโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาแล้ว การอ่านมีความจำเป็นมากเพราะการอ่าน นอกจากผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนตามหลักสูตรที่กำหนดไว้แล้วยังจะใช้เป็นทักษะในการอ่านเพื่อเพิ่มความรู้ให้แก่ตนเองอีกด้วย ได้มีนักคิดและนักการศึกษาจำนวนมากให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

โคดี (Coady 1979:6-7) ได้กล่าวถึงความรู้ทางภาษาอันเป็นส่วนสำคัญในการอ่านว่ามีหลายระดับเริ่มตั้งแต่ระดับที่เป็นรูปธรรม (Concrete) อันได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับคำ จนถึงระดับที่เป็นนามธรรม (Abstract) คือระดับการจับความหมาย โดยเริ่มต้นผู้อ่านจะต้องฟังภาษาในระดับที่เป็นรูปธรรม (Concrete) มาก โดยเริ่มที่การเรียนรู้เสียงให้สัมพันธ์กับตัวอักษรและการรู้ความหมายของคำแต่ละคำ แต่การอ่านจะเปลี่ยนไปเมื่อผู้อ่านมีประสบการณ์ในการอ่านเพิ่มขึ้นและเมื่อเป็นผู้ที่อ่านเก่งแล้ว (Advanced Reader) ก็จะสามารถอ่านเอาความหมายได้เลย นอกจากนั้น สตีเวนส์ (Stevens 1982:326-328) ยังได้ทำการวิจัยอีกครั้งโดยแบ่ง

กลุ่มนักเรียนตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่ม เปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มที่เรียนเรื่องพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านก่อนทำการทดสอบการอ่าน ผลการวิจัยพบว่าการสอนพื้นความรู้แก่ผู้เรียนก่อนช่วยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องได้เข้าใจมากขึ้น ความคิดเห็นนี้มีผู้มีความเห็นคล้ายกันคือ คาร์เรลล์ (Carrell 1984:332-343) ได้ให้ความเห็นว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นกระบวนการของความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาของเรื่องกับพื้นความรู้ของผู้อ่านซึ่งพื้นความรู้นี้ประกอบด้วยความรู้และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ สถานที่ต่าง ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ความคิดรวบยอดหรือมโนทัศน์ รวมทั้งความรู้สึกและทัศนคติด้วย

ฟริส (Fries : 1966) กล่าวถึง การอ่านว่าเป็นการแสดงออกทางด้านภาษา (Linguistic Performance) ประเภทหนึ่งอันเป็นประเภทของการโต้ตอบทางภาษาที่ต้องอาศัยการรู้จักใช้ภาษาของผู้อ่านแต่ละคน จากทัศนะในเรื่องการอ่านนี้ได้มี สตรีคแลนด์ (Strickland 1979:4) กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นกระบวนการให้ความหมายและหาความหมาย การอ่านจะเริ่มต้นและจบลงด้วยการเข้าใจข้อความที่เป็นตัวอักษร

แอนเดอร์สัน และคณะ (Anderson and others 1978:15-17) ได้กล่าวถึงความสำคัญของพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านจากการวิจัย เรื่องการอ่านในภาษาที่หนึ่งว่าพื้นความรู้ในเรื่อง ๆ หนึ่งสามารถช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่เกี่ยวกับเรื่องนั้นได้ดีขึ้น ส่วนเพียร์สันและคณะ (Pearson and others 1979 : 28 - 29) ก็ได้ศึกษาพบว่านักเรียนที่มีความรู้ในเรื่องหนึ่งอ่านข้อความที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นได้เข้าใจดีกว่านักเรียนที่มีพื้นความรู้ในเรื่องดังกล่าวน้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สตีเวนส์ (Stevens 1980:151-154) ที่พบว่าในการอ่านข้อความในแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน นักเรียนกลุ่มที่มีพื้นความรู้ในเรื่องนั้น ๆ มากกว่า จะมีความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ได้ดีกว่ากลุ่มที่มีพื้นความรู้ในเรื่องนั้น ๆ น้อย การอ่านมีความสำคัญในตนเองอยู่แล้ว ยังมีสิ่งอื่นประกอบอีกตามที่ สมิธ (Smith 1978 : 3-4) ได้อธิบายถึงลักษณะของการอ่านว่าเกี่ยวข้องกับข้อมูลทั้งที่เห็นได้และเห็นไม่ได้การอ่านที่ต้องอาศัยส่วนประกอบทางด้านสายตาก็คือการที่ผู้อ่านต้องเพ่งไปที่สัญลักษณ์ตัวอักษร และกวาดสายตาไปบนกระดาษในขณะที่สายตาต้องคอยจ้องจอบข้อมูลส่งผ่านไปยังสมอง การอ่านเกี่ยวข้องกับข้อมูลที่ไม่อาศัยสายตา หมายถึง การที่ผู้อ่านนำเอาความคิด มโนทัศน์ ทัศนคติ ประสบการณ์ และความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาเข้าช่วยในขณะที่อ่าน สรุปได้ว่าผู้อ่านใช้สายตาในการส่งผ่านข้อมูลที่เป็นตัวอักษรไป สู่สมองซึ่งจะดึงเอาประสบการณ์

ความคิด มโนทัศน์ ฯลฯ เข้าไปช่วยในการอ่านอีกแรงหนึ่งด้วยข้อมูลในสมองจะไม่ใช้สิ่งที่ได้จากตัวหนังสือที่มองเห็นได้ด้วยตาเพียงอย่างเดียว และความหมายที่ได้จากการอ่านก็มีได้มาจากการตีความตัวอักษรที่ละตัวเช่นกัน แท้จริงแล้วการตีความตัวอักษรและคำต่าง ๆ ย่อมต้องขึ้นอยู่กับผู้อ่านที่จะกำหนดตามความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของตนเอง

สปิโร (Spiro 1970:118-122) กล่าวถึง กระบวนการวิเคราะห์จากล่างสู่บน (Bottom-up Process) ว่าเป็นกระบวนการถอดความหมายของตัวอักษรและคำซึ่งเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดไปหาหน่วยที่ใหญ่ที่สุด คือ ระดับประโยคและข้อความทั้งเรื่องและใช้ความคิดคาดคะเนเรื่องราวบนพื้นฐานของข้อมูลที่ปรากฏบนกระดาษ ส่วนกระบวนการวิเคราะห์จากบนสู่ล่าง (Top-down Process) เป็นกระบวนการคาดคะเนกับข้อมูลที่ปรากฏเพื่อยืนยันหรือปฏิเสธการคาดคะเนนั้น สปิโรให้ข้อคิดว่า ผู้อ่านที่ชำนาญจะรู้จักใช้กลวิธีสลับเปลี่ยนกระบวนการทั้งสองนี้ตลอดเวลาในขณะที่อ่าน ทั้งนี้โดยพิจารณาว่าควรจะใช้กระบวนการใดจึงจะเหมาะสมกับสถานการณ์

ดูบิน (Dubin 1982:15) ก็ได้กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่านไม่ว่าจะเป็นภาษาแม่ ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศก็ตาม หมายถึง การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน และในระหว่างที่อ่านจะมีปฏิสัมพันธ์ อันสำคัญยิ่งบางประการระหว่างภาษากับความคิดเกิดขึ้น กล่าวคือ ผู้เขียนจะใส่รหัส (Encode) ความคิดหรือความหมายตามที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อและผู้อ่านก็จะถอดรหัส (Decode) ความคิดหรือความหมายนั้นออกมาจนเป็นที่เข้าใจกัน มีผู้มีความเห็นที่คล้ายกันคือ วิลสัน (Wilson 1983:383) กล่าวถึงความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านไว้อย่างชัดเจนว่า เมื่อผู้อ่านเห็นข้อความที่ปรากฏบนกระดาษผู้อ่านจะถอดรหัส (Decode) หรือแปลความหมายสิ่งที่อ่านโดยอาศัยความรู้เกี่ยวกับเรื่องความหมาย คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ ตลอดจนความเข้าใจในเรื่องความสอดคล้องต่อเนื่องของประโยคแต่ละประโยค รวมทั้งเรื่องโครงสร้างของข้อเขียนด้วย ทั้งนี้ผู้อ่านจะผสมผสานความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาประสบการณ์ทัศนคติ ฯลฯ เข้ากับข้อมูลใหม่ที่ได้จากการอ่านและตีความหมายออกมา

ไบรท์ และ แม็กเกรเกอร์ (Bright and McGregor 1970:52-53) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า หนังสือคือสื่อที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ถ้าไม่เกิดการอ่านก็ย่อมจะไม่เกิดการเรียนรู้ เพราะทักษะการอ่านเท่านั้นที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีติดตัวเพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ เมื่อจบการศึกษาจากโรงเรียนแล้ว ในสังคมปัจจุบันงานที่ต้องใช้ความชำนาญสูงนี้ใหญ่ต้องการคนที่มีความสามารถด้านการอ่านทั้งสิ้น โดยเฉพาะพวก

มืออาชีพยังต้องพึ่งพาทักษะการอ่านอย่างมาก ยิ่งเป็นการศึกษาในระดับสูงด้วยแล้ว ความสามารถด้านการอ่านยังมีความจำเป็นอย่างมาก เพราะการเรียนรู้ที่สำคัญ ๆ ต้องการผู้เรียนที่สามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ แม้แต่การหาความรู้ทั่ว ๆ ไป ก็ยังต้องอาศัยการอ่าน ปัญหาความแตกต่างด้านพื้นฐานทางสังคม และวัฒนธรรมของผู้ที่ใช้ภาษาแตกต่างกันจะหมดไปก็โดยการอ่าน ยิ่งผู้เรียนได้อ่านมากเท่าใด เขาก็จะได้รับความรู้และประสบการณ์ที่มีประโยชน์ต่อตนเองในการดำเนินชีวิต นอกจากนี้เขายังจะสามารถอ่านหนังสือได้ด้วยความเข้าใจที่เพิ่มมากขึ้นอีกด้วย ความเห็นนี้มีผู้ให้ความคิดที่คล้ายกันคือ ริฟเวอร์ส (Rivers, 1972:214) ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของการอ่านว่า เป็นทักษะที่ผู้เรียนสามารถใช้เพื่อเพิ่มความรู้ให้ตนเองได้ อีกทั้งเป็นทักษะที่จะคงอยู่กับตัวผู้เรียนตลอดไป ซึ่งความคิดดังกล่าวสอดคล้องกับความคิดของ แอลเลน และวาเลทท์ (Allen and Valette, 1979:249) ที่ว่าการอ่านเป็นทักษะที่ช่วยพัฒนาบุคคลช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ อีกทั้งเป็นทักษะที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้มากและอยู่กับผู้เรียนได้นาน ที่สุด แฮร์ริสและ สมิธ (Harris and Smith, 1976:29) กล่าวว่า การอ่านเป็นรูปแบบของการสื่อสารอย่างหนึ่งซึ่งผู้เขียนและผู้อ่านแลกเปลี่ยนข่าวสารและความคิดกัน ผู้เขียนใช้ภาษาแสดงความคิดของตน ผู้อ่านจะพยายามรับรู้ความคิดเหล่านี้ โดยการทำความเข้าใจความหมายในขณะที่อ่านในการทำความเข้าใจความหมายนี้ ผู้อ่านจะอาศัยประสบการณ์หรือความคุ้นเคยที่ตนมีเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและความรู้เกี่ยวกับระบบภาษานั้น ๆ นอกจากการอ่านแล้วยังมีผู้มีความเห็นทางภาษาคือ ออลเลอร์ จูเนียร์ และ ไฮโนโฟทิส (Oller, Jr. and Hinofotis, 1976:24-28) กล่าวถึงความสามารถทางภาษาว่าเป็นทั้งทักษะเดี่ยวที่ครอบคลุม (Single-Global) และทักษะเฉพาะที่แยกจากกัน (Specific-Diversified) โดยการทดสอบสมมติฐาน 2 ประการ คือ ประการที่หนึ่ง ความสามารถทางภาษาเป็นปัจจัยที่ไม่แยกจากกัน และประการที่สอง ความสามารถทางภาษาเป็นปัจจัยเฉพาะที่แยกเป็นทักษะ (ฟัง พูด อ่าน เขียน) และองค์ประกอบ (เสียง ศัพท์ โครงสร้าง) ออลเลอร์และ ไฮโนโฟทิส พบว่า มีปัจจัยรวมที่ขึ้นต่อกันประกอบด้วยปัจจัยเฉพาะที่เป็นอิสระต่อกัน อันได้แก่ การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน

แอนเดอร์สัน (Anderson 1985:372-375) มีความเห็นว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นกระบวนการค้นหาความหมายในหลายระดับ กล่าวคือ ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาหลายระดับพร้อมกันตั้งแต่ระดับตัวอักษรหรือระดับคำ ไปจนถึงระดับโครงสร้างไวยากรณ์และระดับความหมาย นอกจากนั้น ยังเป็นกระบวนการที่ช่วยสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องกาอ่าน นั่นก็คือ ผู้อ่านที่อ่านคล่องแคล่วแล้วจะสามารถ

ทำนายเรื่องและอ้างอิงข้อมูลจากการอ่านได้ด้วย นอกจากนั้นยังมีกลุ่มนักการศึกษาให้ความเห็นเพิ่มอีกคือ แฮร์ริส และ สมิท (Harris and Smith 1986:226-227) ได้แบ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่ผู้อ่านใช้เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านว่า ประกอบด้วยปัจจัยภายใน ซึ่งได้แก่ พื้นความรู้ของผู้อ่านในเรื่องที่อ่าน ความสามารถทางภาษา ความสามารถในการคิด ความสนใจ แรงจูงใจ ทักษะคิด ความเชื่อซึ่งเป็นเรื่องของจิตใจ และ จุดประสงค์ของการอ่านและปัจจัยภายนอก ซึ่งได้แก่ ลักษณะของตัวเรื่องเอง สำหรับปัจจัยภายในที่กล่าวไปแล้วทั้งหมด แฮร์ริสและสมิทให้ความสำคัญกับปัจจัย 2 ประการ ซึ่งได้แก่ พื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านและความสามารถทางภาษาเป็นพิเศษ โดยให้ความเห็นว่า ในเรื่องพื้นความรู้และประสบการณ์นั้น หาก ผู้อ่านไม่เคยมีพื้นความรู้หรือประสบการณ์ในเรื่องที่อ่านมาก่อน เรื่องที่อ่านนั้นก็ไม่มี ความหมายสำหรับผู้อ่าน เพราะอ่านไม่รู้เรื่อง นอกจากนั้น ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถทางภาษาพอสมควรด้วย จึงจะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้และทำให้เรื่องนั้นมี ความหมาย

เบเนดิโอ (Gbenedio 1986:46-47) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านพอสรุปได้ว่า แม้ปัจจุบันนี้การสื่อสารจะมีความก้าวหน้าอย่างสูง มีการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ทันสมัยมาใช้เพื่อการสื่อสารมากมายก็ตาม สิ่งพิมพ์ยังคงมีความสำคัญในระบบการติดต่อสื่อสารทั่วโลก ถ้าปราศจากสิ่งพิมพ์หรือตำราต่าง ๆ ก็คงจะไม่เกิดความก้าวหน้าทางการศึกษาหรือเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการที่สำคัญ เพราะฉะนั้นการอ่านจึงเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ทั้งเพื่อการศึกษาหาความรู้พัฒนาและเพิ่มพูนประสบการณ์ต่าง ๆ และเพื่อความบันเทิง โดยเฉพาะในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น การสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีความสำคัญยิ่ง เพราะไม่ว่านักเรียนจะสามารถพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษได้หรือไม่ก็ตาม แต่ทักษะที่เราจะต้องมีคือความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ รวมทั้งเพื่อการสอบผ่าน เนื่องจากตำราเรียนส่วนใหญ่มักจะเขียนเป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้น

เมลเลนเดซ (Melendez 1987:1) กล่าวถึง กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีพื้นความรู้ว่า เมื่อผู้อ่านอ่านข้อมูลใหม่ สมองจะส่งข้อมูล ซึ่งเป็นพื้นความรู้ของผู้อ่านเองในเรื่องที่อ่านออกมาปรับความคิด หากข้อมูลที่สมองส่งออกมานั้นสอดคล้องสัมพันธ์กับข้อมูลที่พบ ก็จะเกิดการผสมกลมกลืนระหว่างพื้นความรู้กับความรู้นใหม่ที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ หากข้อมูลที่สมองส่งออกมาไม่ตรงกับความรู้ใหม่ ก็จะเกิดการเสียสมดุลย์ระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ทำให้ผู้อ่านต้องค้นหาความรู้ส่วนอื่น ๆ ออก

มาปรับใช้กับข้อมูลใหม่ ถ้าผู้อ่านปรับได้โดยที่พื้นความรู้เดิมผสมกลมกลืนไปกับข้อมูลใหม่ ผู้อ่านจะเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน แต่ถ้าไม่สามารถหาข้อมูลพื้นความรู้หรือประสบการณ์ที่มีอยู่มาปรับให้เข้ากับข้อมูลให้เข้ากับข้อมูลใหม่ได้ ผู้อ่านก็จะอ่านเรื่องนั้น ๆ ไม่เข้าใจ

ในทำนองเดียวกัน กูดแมน (Goodman 1990:12) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นกระบวนการภาษาต้านรับสารและเป็นกระบวนการภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ซึ่งเริ่มจากการที่ผู้เขียนเขียนความหมายที่ต้องการสื่อ โดยใช้ตัวอักษรและจบลงด้วยความหมายที่ผู้อ่านเป็นผู้สร้างขึ้นมา มีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างภาษาและความคิดในกระบวนการอ่าน ผู้เขียนถ่ายทอดความคิดออกมาในรูปของภาษา และผู้อ่านก็ถอดความภาษานั้นออกมาเป็นความคิด

จากความคิดเห็นจากนักวิชาการหลายท่าน เกี่ยวกับ ความสำคัญของการอ่านนั้น สรุปได้ว่า การอ่านคือ การแสดงออกของความรู้ทางภาษา โดยการสัมผัสทางสายตาจากตัวอักษรซึ่งเป็นรูปธรรม ผ่านเข้าไปทางความคิดเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางความคิดเป็นนามธรรม คือ การถอดรหัส (Decode) จากระหัส (Encode) ของผู้เขียนที่ได้แสดงไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เป็นการสื่อสารแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ซึ่งจะเป็นผู้วิเคราะห์อักษรและข้อมูลจากการอ่านจากล่างสู่บน โดยเริ่มต้นจากการอ่านคำซึ่งเป็นหน่วยเล็กที่สุดไปสู่กลุ่มคำ สู่ข้อความตลอดทั้งเรื่อง เพื่อเป็นการปฏิสัมพันธ์ความรู้เดิมของผู้อ่านกับเนื้อหาใหม่ที่อ่านให้เกิดมโนทัศน์เป็นความรู้ใหม่ การอ่านจึงเป็นการช่วยพัฒนาบุคคล เพราะเป็นเครื่องมือช่วยเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ผู้อ่านเอง การอ่านมีความสำคัญต่อผู้ที่ศึกษาเล่าเรียนมาก ยิ่งการศึกษาในระดับสูงยิ่งมีความสำคัญมาก เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือช่วยเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ใหม่ และให้ได้รับรู้ทันเหตุการณ์ ความเปลี่ยนแปลงของสังคมใหม่ ความรู้และวิชาการใหม่ๆ ทั้งจะช่วยให้บุคคลมีวิจรรณญาณและเกิดโลกทัศน์ได้กว้างไกลอีกด้วย

3. องค์ประกอบของการอ่าน

ในการอ่านจะประสบผลสำเร็จได้นั้นผู้อ่านจะต้องมีองค์ประกอบที่มีอยู่ในตัวเอง ซึ่งถือว่าเป็นคุณสมบัติที่อยู่ในตัวเอง ซึ่งเป็นคุณสมบัติพร้อมที่จะอ่านเพื่อศึกษาความรู้จากการอ่านเพิ่มขึ้น คุณสมบัติหรือองค์ประกอบเหล่านั้น มีนักการศึกษาได้ให้ความเห็นไว้ดังต่อไปนี้

อัลเดอร์สันและคณะ (Alderson and others, 1985 cited by Jalongo and others 1996:63-64) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านว่า

1. การอ่านนั้นขึ้นอยู่กับความรู้เดิม (Reading Depends on Background Knowledge) ตามปกติแล้วความรู้เดิมของผู้อ่าน (Schema) มีอิทธิพลต่อการตีความหมายสิ่งที่อ่าน ผู้อ่านที่มีความรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่อ่านมากจะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ง่ายกว่าคนที่อ่านเรื่องนั้นเป็นครั้งแรก เช่น นักศึกษาสาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์จะสามารถอ่านคำแนะนำการใช้ซอฟต์แวร์ ที่บริษัทคอมพิวเตอร์ให้มา ได้เข้าใจมากกว่าผู้อ่านที่ไม่เคยเรียนคอมพิวเตอร์มาเลย

2. การอ่านต้องการแรงจูงใจ (Reading Requires Motivation) ผู้อ่านต้องสร้างทัศนคติทางบวกต่อเรื่องที่อ่าน ทัศนคติเป็นสิ่งที่มียุทธผลต่อพฤติกรรม เช่น ผู้อ่านที่ต้องอ่านสิ่งที่ยาก เช่น ปรัชญา อาจใช้วิธีการอภิปรายหัวข้อที่อ่านร่วมกับเพื่อน นำข้อมูลที่อ่านมาเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้จากการบรรยายในห้องเรียน เมื่อผู้อ่านเกิดทัศนคติทางบวกต่อสิ่งที่อ่าน ก็จะเกิดแรงจูงใจทำให้พยายามที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่าน

3. การอ่านเป็นทักษะที่พัฒนาอย่างต่อเนื่อง (Reading Is a Continuously Developing Skill) ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ต้องพัฒนาตลอดชีวิต เริ่มจากเด็กจนแม้เมื่อได้รับการศึกษาในระดับสูงก็ยังคงพัฒนาต่อไป

4. การอ่านต้องมีการใช้กลยุทธ์ (Reading Must Be Strategic) ผู้อ่านแต่ละคนต้องวางแผนในการอ่าน ซึ่งงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผู้อ่านในระดับมหาวิทยาลัยพบว่า ผู้อ่านได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้ที่จะใช้กลยุทธ์ในการอ่านเฉพาะ (Jalongo and Others, 1996:64) ผู้อ่านที่มีการวางแผนจะทำให้ค้นพบกลยุทธ์ที่ดีที่สุดที่เหมาะสมกับตน

5. การอ่านต้องมีความคล่อง (Reading Must Be Fluent) การทำความเข้าใจกับบทอ่านถือเป็นสิ่งที่ยากยิ่งสำหรับผู้อ่าน เพราะผู้อ่านมักจะประสบปัญหาการไม่รู้คำศัพท์ ทำให้ลดความคล่องในการอ่าน ซึ่งผู้อ่านที่มีประสิทธิภาพมักจะมีการเตรียมพร้อมที่จะอ่าน เช่น นักศึกษาสาขาจิตวิทยาจะพยายามตรวจสอบคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสาขาของตนก่อนการอ่าน

บัคแมน และคณะ (Bachman and Others, 1995 : 89 - 93) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่านว่าจำแนกได้ดังนี้

1. สติปัญญา (Intelligence) ความหลากหลายในความสามารถของนักเรียนที่เรียนรู้จากบทอ่านสามารถบ่งชี้ได้จากแบบสอบถามมาตรฐาน ดังจะเห็นได้ว่านักเรียนในแต่ละระดับจะมีประสิทธิภาพการอ่านต่างกัน แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีอายุสมองแตกต่างกันจะสามารถเข้าใจบทอ่านได้ต่างกัน

2. คำศัพท์ (Vocabulary) คำศัพท์จะแสดงถึงความหมายที่แต่ละคนเก็บไว้ในสมอง ความสามารถทางคำศัพท์เป็นดัชนีชี้ให้เห็นความสามารถที่จะเข้าใจบทอ่านได้ และคำศัพท์เป็นตัวแสดงโครงสร้างความรู้ที่แต่ละคนใช้ในการตอบสนองบทอ่าน

3. ความสามารถด้านหน่วยคำ (Morphemic Ability) ถ้าแต่ละคนไม่รู้ความหมายคำศัพท์อาจใช้ความสามารถในการวิเคราะห์รากคำ (Roots) และวิภัติปัจจัย (Affixes)

4. ความจำคำศัพท์ (Word Recognition) ถือเป็นหลักของการเริ่มต้นอ่านซึ่งมีแนวโน้มว่าแต่ละคนจะพัฒนาความสามารถในการจำคำศัพท์ไปตามระดับชั้น เช่น ผู้ที่เรียนในชั้นสูงกว่าจะมีจำนวนคำศัพท์ที่จำได้มากกว่า

5. ทศนคติต่อการอ่านและการเรียนรู้จากบทอ่าน (Attitudes Toward Reading and Learning from Text) ทศนคติมีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการอ่านเป็นความปรารถนาที่จะรู้และเข้าใจของผู้อ่านเอง และเป็นตัวพยากรณ์ความสามารถในการอ่าน

6. ความแตกต่างระหว่างบุคคลในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน (Individual Differences in Reading Achievement) มีผลอย่างมากโดยเฉพาะในระดับเริ่มเรียนการอ่าน นักเรียนที่เรียนรู้ในการอ่านจากสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการอ่านจะมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าคนอื่น

บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond and Tinker 1970:235) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบพื้นฐานในการพัฒนาความสามารถในการอ่านดังนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ
2. การเข้าใจหน่วยความคิด คือ แบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายที่ต่อเนื่องกันเป็นกลุ่มแทนที่จะอ่านทีละคำ
3. การเข้าใจประโยค จากการรู้จักนำเอาแต่ละคำหรือแต่ละส่วนมาสัมพันธ์เข้าด้วยกันจนได้ความหมายเป็นประโยค

4. การเข้าใจข้อความที่ตัดมาเป็นตอน ๆ โดยที่สามารถนำประโยคแต่ละประโยคในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน

5. การเข้าใจเรื่องราวและข้อความที่อ่าน

ฟินน์ (Finn 1985:156-163) ได้กล่าวสรุปถึงองค์ประกอบสำคัญในการอ่านไว้ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับภาษา (Knowledge of Language) หมายถึง ความรู้ในคำภาษาที่อ่าน ทั้งด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Syntax) และความหมาย (Semantic) และความหมาย (Semantic)

2. ความรู้รอบตัวของผู้อ่าน (Knowledge of the World) หมายถึง ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ และความรู้เฉพาะที่ปรากฏในบริบทนั้น ๆ

3. ความรู้เดิมของผู้อ่าน (The Reader's Schema) หมายถึง ความรู้ที่เกิดจากการสั่งสมของประสบการณ์เดิมซึ่งทำให้ผู้อ่านแต่ละคนตีความหมาย หรือเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านแตกต่างกัน

วอร์ดฮาฟ (Wardhaugh, Cited in Betty Wallace Robinett 1978:183- 186) กล่าวถึง องค์ประกอบที่สำคัญต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าควรประกอบด้วยความรู้ด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับตัวชี้แนะที่มองเห็นได้ของการสะกดคำ (Visual Clues of Spelling) ความรู้นี้ช่วยให้ผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามตัวสะกดของคำซึ่งถือว่าเป็นความสามารถเบื้องต้นของกระบวนการอ่าน ผู้ที่จะอ่านภาษาอังกฤษได้จึงต้องเรียนรู้ตัวอักษรและแบบแผนการสะกดคำที่ใช้ในการแทนเสียง

2. ความรู้เกี่ยวกับความน่าจะเป็นไปได้ในการปรากฏ (Knowledge of Probabilities of Occurrence) ความรู้นี้ทำให้ผู้อ่านสามารถเดาได้ว่าคำอะไร ควรจะปรากฏในข้อความที่อ่าน ความสามารถนี้จะช่วยในการค้นหาความหมายของสิ่งที่อ่าน เพราะคำต่าง ๆ ที่ปรากฏในข้อความที่อ่านจะ ปรากฏตามหลักไวยากรณ์

3. ความรู้เกี่ยวกับการนำบริบทไปใช้ (Contextual Pragmatic Knowledge) ความรู้นี้ทำให้ผู้อ่านสามารถคาดเดาความหมายของคำศัพท์จากการเดาความหมายจากคำอื่น ๆ จากข้อความประกอบ ซึ่งอาจเป็นวลี อนุประโยค ประโยคเพียงประโยคหรือ

หลายประโยคและบางครั้งอาจเป็นข้อความถึงหนึ่งย่อหน้าเพื่อให้ได้ความหมายของคำศัพท์ที่อาจชัดเจนพอสมควรหรือเพียงความหมายคร่าว ๆ

4. ความรู้ด้านโครงสร้างและความหมาย (Syntactic and Semantic Knowledge)

ผู้อ่านจำเป็นต้องมีความรู้ทางภาษาเกี่ยวกับโครงสร้างของข้อความและความหมายของคำ กลุ่มคำ หรือประโยคและข้อความ

วิลเลียมส์ (Williams 1986 : 3 - 7) ยังได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ดังนี้คือ

1. ความรู้ในระบบการเขียน ด้านการสะกดคำและการอ่านออกเสียง
2. ความรู้ในเรื่องภาษา คือ ความรู้เรื่องรูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษา
3. ความสามารถในการตีความ คือ ความสามารถที่จะเข้าใจจุดประสงค์ของข้อเขียนหรือข้อความ รู้วิธีการเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความที่ต่อเนื่องกัน และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยค
4. ความรู้รอบตัวทั่วไป ยิ่งผู้อ่านมีความรู้และประสบการณ์มากเท่าใดก็จะยังสามารถเลือกความรู้และประสบการณ์ของตนให้ตรงกับของผู้เขียน เพื่อทำความเข้าใจกับเรื่องนั้น ๆ
5. เหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่าน เหตุผลหรือความต้องการที่ต่างกันในการอ่านจะมีผลต่อการเลือกวิธีการอ่าน ดังนั้น เมื่อต้องการอ่านจึงต้องการทราบว่าอ่านอะไร อ่านทำไม และจะอ่านอย่างไร

วูล์ฟอล์ก (Woolfolk 1990:254-255) ได้ให้ความเห็นว่าองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่านนั้นคือการที่ผู้อ่านตระหนัก (Awareness) ถึงกลวิธีที่ต้องใช้ในการทำความเข้าใจกับสิ่งที่อ่าน ซึ่งได้แก่

1. การอ่านเอาความหมายโดยรวมของบทอ่าน
2. การใช้อัตราเร็วในการอ่านให้เหมาะสมกับบทอ่าน
3. การรู้จักจับใจความสำคัญของบทอ่าน
4. การใช้ความรู้เกี่ยวกับคำเชื่อมประโยคต่าง ๆ
5. การนำความรู้เดิมมาใช้
6. การตีความจากปริบท
7. การใช้ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีต่าง ๆ มาช่วยทำความเข้าใจกับสิ่งที่อ่าน

เมื่อนำความคิดที่หลากหลายของนักการศึกษาซึ่งได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับองค์ประกอบของการอ่าน ประกอบด้วยสิ่งสำคัญดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างและความหมายของคำ
2. ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์หรือโครงสร้างประโยค
3. ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของประโยคในบริบท
4. ความสามารถในการตีความโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิม
5. แรงจูงใจและเป้าหมายของผู้อ่านเอง
6. ความสามารถในการอ่านได้เร็วพอเหมาะกับเวลาที่กำหนด
7. ความยากง่ายของเนื้อเรื่องเหมาะสมกับสติปัญญาและวัยของผู้อ่าน
8. การพัฒนาการอ่านของผู้อ่านอย่างต่อเนื่องจากอดีตจนถึงปัจจุบัน

ถ้าผู้อ่านมีองค์ประกอบเหล่านี้อยู่ในตัวแล้วจะช่วยให้ผู้นั้นมีความพร้อมในการอ่านแล้วจะช่วยให้เกิดความเข้าใจการอ่านได้รวดเร็ว และเกิดประสิทธิภาพอ่านได้เป็นอย่างดี

4. วิธีการอ่านและประเภทของการอ่าน

การอ่านเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพที่ดีนั้น จะต้องมียุทธวิธีที่อ่านที่เหมาะสมกับประเภทของงานเขียน ในหัวข้อนี้จะขอนำเสนอเป็นหัวข้อย่อย 2 หัวข้อด้วยกันคือ

- 4.1 วิธีการอ่าน
- 4.2 ประเภทของการอ่าน

4.1 วิธีการอ่าน

จอร์จ จอห์นสัน (2529:14-15) ได้แบ่งวิธีการอ่านออกเป็น 2 วิธีดังนี้

1. การอ่านในใจ (Silent Reading) คือ การอ่านโดยไม่ออกเสียง ซึ่งมุ่งให้เข้าใจเรื่องและความความคิดสำคัญ ๆ ในเรื่องที่อ่านเป็นสำคัญและการอ่านในใจนี้จำเป็นต้องมีการฝึกฝนในระยะแรกก่อนอ่านออกเสียง

2. การอ่านออกเสียง (Oral Reading) คือ การอ่านออกเสียงให้ถูกต้องในเรื่องเสียงต่าง ๆ (Sounds) การออกเสียงเน้นหนัก (Stress) จังหวะ (Rhythm) ระดับเสียง

สูงต่ำ (Intonation) การอ่านออกเสียงนี้ แม้จะมุ่งที่การออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน เพื่อให้ผู้ฟังได้รับทราบเรื่องราวได้อย่างสะดวกและถูกต้อง แต่ก็ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจเรื่องราว ซึ่งเกิดจากการอ่านในใจเสียก่อน ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงเรื่องคำศัพท์ โครงสร้างของประโยค และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน การอ่านออกเสียงนี้ควรจะฝึกฝนหลังจากการอ่านในใจแล้ว

สรุปได้ว่าการอ่านทั้ง 2 วิธีนี้มีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ เพื่อความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน มีความแตกต่างกันอยู่บ้างคือ การอ่านในใจนั้นผู้อ่านต้องการทำความเข้าใจด้วยตนเองโดยไม่คำนึงถึงผู้อื่นว่าจะรู้เรื่องด้วยหรือไม่จึงไม่ต้องการออกเสียงรบกวนคนข้างเคียง ส่วนการอ่านออกเสียงนั้นผู้อ่านต้องการให้ผู้ฟังตรวจสอบการออกเสียง การเว้นวรรคตอนและจังหวะการอ่านว่าถูกต้องหรือไม่ หรืออาจเป็นการอ่านให้คนฟังได้รับรู้และเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านไปพร้อม ๆ กันกับผู้อ่านด้วย

4.2 ประเภทของการอ่าน

ได้มีนักการศึกษาทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเภทของการอ่านไว้ดังนี้

มยุรี สุขวิวัฒน์ (2526:33) แบ่งการอ่านตามจุดมุ่งหมายของผู้อ่านไว้ ดังนี้

1. อ่านผ่าน ๆ หรืออ่านเอาเรื่อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่าน อาจจะอ่านเพียงหัวเรื่อง หน้าสารบัญ หรือ หน้าผนวกท้ายเล่ม เป็นต้น
2. อ่านวิเคราะห์ เมื่อต้องการรู้เรื่องโดยละเอียด อาจบันทึกเรื่องย่อไว้ด้วยเพื่อทบทวนความจำ
3. อ่านตีความ ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน ซึ่งอาจตีความแตกต่างกันได้

สนิท ตั้งทวี (2529:282) ได้แบ่งประเภทของการอ่านตามวิธีของการฝึกปฏิบัติดังนี้

1. การอ่านวิเคราะห์คำ
2. การอ่านวิเคราะห์ประโยค
3. การอ่านวิเคราะห์ทัศนระของผู้แต่ง
4. การอ่านตีความ

5. การอ่านขยายความ
6. การอ่านจับใจความ
7. การอ่านอย่างใช้วิจารณ์ญาณ

มิลเลอร์ (Miller 1972:15) ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างคร่าว ๆ (Scanning)
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (Idea Reading)
3. อ่านเพื่อค้นหารายละเอียดและใจความสำคัญทั่ว ๆ ไป (Exploratory Reading)
4. อ่านเพื่อศึกษาปัญหาอย่างลึกซึ้ง (Study Reading)
5. อ่านเพื่อการวิเคราะห์และวิจารณ์ (Analytical and Critical Reading)

ดูบิน (Dubin 1982:15) ได้กล่าวถึงรูปแบบของทักษะการอ่านซึ่งแบ่งออกเป็น 4 แบบดังนี้

1. การอ่านแบบคร่าว ๆ (Skimming) เป็นการอ่านแบบผ่านไปอย่างรวดเร็วเพื่อเก็บใจความสำคัญ ๆ ตามจุดมุ่งหมายหรือคำถามที่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าก่อน ผู้อ่านต้องรู้จักใช้ชื่อเรื่องหัวข้อใหญ่และหัวข้อย่อยให้เป็นประโยชน์ในการหาข้อมูล และควรควรได้แนะนำให้นักเรียนตั้งคำถามไว้ในใจก่อนอ่าน เพื่อเลือกจับใจความได้ตามต้องการ
2. การอ่านแบบต้องการข้อมูลเพียงบางส่วน (Scanning) การอ่านแบบนี้ต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงกว่าแบบแรกครูต้องช่วยให้นักเรียนสามารถใช้ตัวชี้แนะ (Clue) ให้เป็นประโยชน์ เช่น ตัวอักษรตัวใหญ่ เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น
3. การอ่านเอารายละเอียด (Thorough Reading) หรือ การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นการอ่านที่ต้องการรายละเอียดมาก เพื่อเข้าใจความหมายทั้งหมดของผู้เขียนทั้งใจความสำคัญ และรายละเอียดปลีกย่อย
4. การอ่านเชิงวิจารณ์ (Critical Reading) เป็นทักษะการอ่านระดับสูง คือ ผู้อ่านสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ตนอ่านได้ การฝึกฝนทำได้โดยเปิดโอกาสให้มีการอภิปรายโต้เถียงกันหลังจากอ่านข้อเขียนชิ้นใดชิ้นหนึ่งแล้ว โดยใช้ประสบการณ์และเหตุผลของผู้อ่านมาสนับสนุน

จิดดา จิตโสภักตร์ (2529:15-16) ได้อธิบายประเภทต่าง ๆ ของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านแบบคร่าว ๆ (Skimming) คือการอ่านแบบเปิดผ่านไปเร็ว ๆ โดยปกติการอ่านแบบนี้ ผู้อ่านจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือคำถามที่ต้องการคำตอบเฉพาะเจาะจงสำหรับเรื่องใดเรื่องหนึ่งในใจแล้ว การอ่านในลักษณะนี้ผู้อ่านต้องรู้จักใช้ชื่อเรื่อง หัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อยให้เป็นประโยชน์ การอ่านแบบนี้จะช่วยให้รู้จักการคาดคะเน (Prediction) การเลือกจับใจความและทำให้สามารถอ่านได้รวดเร็วขึ้น

2. การอ่านแบบรวดเร็วเพื่อเก็บความคิดที่สำคัญ (Scanning) คือ การอ่านที่จะจับใจความให้ได้รวดเร็ว เมื่อกวาดสายตาผ่านข้อความแต่ละครั้ง การอ่านแบบนี้ต่างจากการอ่านแบบแรกตรงที่ว่าจุดประสงค์ของการอ่านต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงกว่าแบบแรก เช่น ตัวเลข หรือสถานที่ เป็นต้น การอ่านแบบนี้จะใช้ตัวเลข ตัวอักษรที่เป็นตัวใหญ่ (Capitalized Word) หรือวลีสั้น ๆ ที่มีคำสำคัญอยู่ด้วยให้เป็นประโยชน์

จากการอ่านทั้งสองประเภทนี้ จะทำให้ผู้อ่านทราบว่า การอ่านให้ได้ใจความตามจุดประสงค์ที่ต้องการนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญและสามารถทำได้โดยไม่จำเป็นต้องอ่านคำต่อคำ แต่ด้วยการรู้จักเลือกจับใจความ (Sample and Select)

3. การอ่านแบบค้นคว้าหารายละเอียด (Reading for Detail) คือ การอ่านเพื่อค้นหาความคิดที่สำคัญ ๆ ของเรื่องนั้นโดยตลอดและเพื่อศึกษารายละเอียดรวมทั้งเพิ่มพูนความรู้ ซึ่งต้องอ่านแบบระมัดระวังหนังสือหรือบทความที่จะต้องอ่านแบบนี้มักจะไม่ค่อยมีหัวข้อหรือหัวเรื่องที่จะแนะนำให้ผู้อ่านทราบแนวทางของหนังสือ

4. การอ่านแบบศึกษา (Study Reading) คือการอ่านที่จะต้องเข้าใจความคิดที่สำคัญ ๆ และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเหล่านั้นเป็นอย่างดีด้วย เมื่ออ่านเข้าใจในปัจจุบันแล้วต้องสามารถจดจำไปใช้ในเวลาต่อไปอีกด้วย วิธีอ่านแบบนี้ต้องอ่านอย่างคร่าว ๆ เสียก่อน แล้วใช้ความคิดพร้อมทั้งตั้งคำถามไว้ หลังจากนั้นจึงอ่านอย่างตั้งใจอาจจดโน้ตลงบ้าง และทบทวนความคิดที่สำคัญ ๆ อีกครั้งหนึ่ง

5. การอ่านแบบวิเคราะห์ (Analytical Reading) คือ การอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับกฎทางวิทยาศาสตร์ ทฤษฎีทางคณิตศาสตร์ บทความสำคัญ ๆ และปัญหา ต่าง ๆ จึงต้องอ่านด้วยความระมัดระวังทุก ๆ คำที่ผ่าน ผู้อ่านจะตั้งปัญหาไว้ในใจขณะที่อ่านและหาทางแก้ปัญหาเหล่านั้นให้แจ่มแจ้ง

6. การอ่านแบบวิจารณ์ (Critical Reading) การอ่านแบบนี้ถือว่าการอ่านที่ต้องใช้ทักษะการอ่านระดับสูงสุด คือผู้อ่านจะสามารถแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่ตน

อ่านไปแล้วได้ สามารถใช้เหตุผลต่อตรงกับสิ่งที่ปรากฏในข้อเขียนนั้นว่า ผู้อ่านเห็นด้วยหรือไม่ หรือจากประสบการณ์ที่มีมานั้นสนับสนุนข้อโต้แย้งของผู้เขียนงานชิ้นนั้น ๆ หรือไม่ เป็นต้น การอ่านแบบนี้ผู้อ่านต้องเฉลียวฉลาดมีความระมัดระวังในการอ่าน ที่สำคัญจะต้องระมัดระวังในเรื่องความไม่สมเหตุสมผล หรือข้อความที่ทำให้เกิดปฏิกิริยาต่าง ๆ ควรพิจารณาภูมิหลังของผู้เขียน และพยายามจับจุดสำคัญที่ผู้เขียนต้องการพูดหรือต้องการให้ผู้อ่านเชื่อ

จากประเภทของการอ่านที่มีหลากหลายประเภทตามความคิดเห็นของนักการศึกษาที่นำมาเสนอนี้ เมื่อนำมาบูรณาการความคิดเหล่านั้น สรุปได้ดังนี้

1. การอ่านเพื่อหาใจความสำคัญ (Skimming for Main Ideas) เป็นการอ่านผ่าน ๆ ของผู้อ่านเพื่อหาใจความสำคัญของเรื่อง
2. การอ่านเพื่อค้นหาข้อมูลบางส่วน (Scanning for Information) เป็นการอ่านที่ต้องการข้อมูลหรือคำตอบในบางส่วน
3. การอ่านรายละเอียด (Reading for Details) เป็นการอ่านอย่างละเอียดเพื่อเก็บรายละเอียดจากเนื้อเรื่อง
4. การอ่านเพื่อการวิเคราะห์ (Analytical Reading) เป็นการอ่านเพื่อหาข้อเท็จจริงจากเนื้อเรื่องที่อ่าน
5. การอ่านเพื่อพิจารณาญาณ (Critical Reading) เป็นขั้นตอนที่สำคัญของผู้อื่นที่จะนำข้อมูลใหม่ไปปฏิสัมพันธ์กับความรู้และประสบการณ์เดิม แล้วใช้พิจารณาญาณเปรียบเทียบกับความเป็นจริงจากเนื้อเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งถือว่าการอ่านในระดับสูง

5. รูปแบบของการสอนอ่าน (Teaching Reading Model)

ในหัวข้อนี้จะนำเสนอเป็นหัวข้อย่อยดังต่อไปนี้

5.1 ความหมายของรูปแบบ มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

จอยซ์ และ เวล (Joyce and Weil 1986 : 2) กล่าวว่า “รูปแบบการสอน คือ แผนที่ใช้ในการออกแบบการสอนแบบเผชิญหน้าในห้องเรียนหรือสภาพการสอนเสริม และใช้ในการวางแผน ใช้สื่อการเรียน เช่น หนังสือ ภาพยนตร์ หลักสูตร ฯลฯ แต่ละรูปแบบการสอนจะชี้แนะการออกแบบการสอนเพื่อช่วยให้นักเรียนได้บรรลุจุดมุ่งหมายต่าง ๆ ตามต้องการ”

โคล (Cole 1987 : 2) กล่าวว่า “รูปแบบเป็นภาพในจินตนาการ หรือแผนการทำงานสำหรับอธิบายกระบวนการสำคัญของการสอน เป็นการสรุปองค์ประกอบที่ใช้ในการอธิบายการดำเนินการสอน”

ดุก (Duke 1990 : 96) กล่าวว่า “รูปแบบการสอนเป็นแนวคิดรวบยอดสำหรับการสอนโดยทั่วไปแล้วจะได้จากทฤษฎีการศึกษา และมีข้อตกลงพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนควรเรียน และวิธีการเรียน บางครั้งรูปแบบการสอนจะมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติม ทำให้รู้ถึงประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนนั้น ๆ มากขึ้น รูปแบบการสอนจะเน้นหน้าที่ในการสอน และต้องการครูที่ได้รับการฝึกฝนโดยเฉพาะ และรูปแบบการสอนแต่ละรูปแบบจะมีจุดอ่อนและข้อดีต่างกัน ไม่มีรูปแบบใดที่เหมาะสมเป็นสากล”

ดังนั้น รูปแบบการสอนจึงหมายถึง การออกแบบแนวคิดการสอนเพื่อนำไปใช้สอนในชั้นเรียน โดยเป็นแผนการดำเนินการสอนซึ่งมีองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นขบวนการ เพื่อนำไปใช้สอนในห้องเรียนให้ประสบผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.2 ลักษณะของรูปแบบ รูปแบบมีลักษณะที่สำคัญเพื่อเป็นโครงสร้างที่เป็นแนวทางให้ผู้ปฏิบัตินำไปเป็นแบบอย่างปฏิบัติตาม มีนักการศึกษาได้ให้คำนิยามไว้ดังนี้

Kaplan (1964) ได้ให้คำนิยามของรูปแบบ (Model) ไว้ว่าเป็นระบบสัญลักษณ์ที่อ้างถึงความมีนัยสำคัญของโครงสร้างหนึ่งหรือระบบซึ่งก่อให้เกิดการหาความเห็นพ้องต้องกันที่ชัดเจนจากการพิจารณาจากจุดใหญ่ไปหาจุดเล็ก คุณค่าของรูปแบบอยู่ในความเป็นนามธรรม ซึ่งสามารถที่จะตีความได้หลายอย่างและบ่งชี้ให้เห็นความคล้ายคลึงที่มีได้คาดหมายมาก่อน คุณค่านี้มีปรากฏในสารบบความสามารถ ซึ่งจะสรุปจากจุดใหญ่ไปสู่จุดย่อยของรูปแบบ เพื่อให้ผลที่มีได้คาดหวังล่วงหน้าอาจทำนายและทดสอบได้โดยการสังเกตผลการทดลอง

รูปแบบตามแนวความคิดของ Kaplan จะมีประโยชน์ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. รูปแบบคือเครื่องมือที่นำไปสู่การทำนายผล ซึ่งสามารถจะพิสูจน์ได้และการพิสูจน์นั้นสามารถจะพิสูจน์ได้โดยการสังเกต
2. โครงสร้างของรูปแบบควรจะแสดงถึงขบวนการที่ชี้ให้เห็นเหตุผลอันสัมพันธ์กับเรื่องที่กำลังวิจัยอยู่

3. รูปแบบที่ดำเนินการอธิบายสามารถก่อให้เกิดจินตนาการในการสร้างมโนทัศน์หรือความสัมพันธ์ใหม่ ๆ อันเป็นผลจากการวิจัย

4. รูปแบบความมีความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างมากกว่าในเชิงความสัมพันธ์ด้านอื่นและเป็นต้นแบบช่วยสร้างสรรค์ต่อไปได้ด้วย

Keeves (1997) ได้สรุปไว้ว่ารูปแบบนั้นจะต้องมีความชัดเจน มีนิยามรูปแบบอาจจะสร้างขึ้นมาทดสอบได้และอาจมีการสร้างขึ้นใหม่ในกระบวนการวิจัยรูปแบบสามารถสัมพันธ์กับทฤษฎีและอาจเกิดมาจากทฤษฎี แต่ในทางมโนทัศน์อาจแตกต่างจากทฤษฎี เพราะรูปแบบมีลักษณะเป็นรูปธรรม (Keeves, 1997)

การทดสอบรูปแบบในการพัฒนาการศึกษาในปัจจุบันเน้นการสร้าง และการพัฒนารูปแบบต่าง ๆ เพื่อพัฒนาประสบการณ์ทางการศึกษา แล้วจำเป็นต้องมีการทดสอบรูปแบบโดยอาศัยรูปแบบการทดสอบทางสังคม และพฤติกรรมศาสตร์โดยเน้นการใช้สถิติเพื่อหาัยสำคัญโดยมิได้คำนึงถึงความคงเส้นคงวา นอกจากนั้นยังเน้นความแข็งแกร่งของความสัมพันธ์มากกว่าความน่าจะเป็น Keeves โดยเน้นว่าการสร้างรูปแบบควรจะต้องมีการทดสอบโดยเชิงประจักษ์ และการทดสอบนั้นจะต้องเป็นไปตามกาลเทศะ กระบวนการทดสอบรูปแบบประกอบด้วย การสร้าง การเก็บข้อมูล และการทดสอบเพื่อเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพฤติกรรมและการบูรณาการ

5.3 ประเภทของรูปแบบ (Types of Models) ประเภทของรูปแบบตามที่ Keeves ได้นำมาหารูปแบบของ Kaplan (1964) และ Tatsuoka (1968) ใน "Educational Research Methodology and Measurement" นั้นได้ แบ่งประเภทของรูปแบบไว้ดังนี้

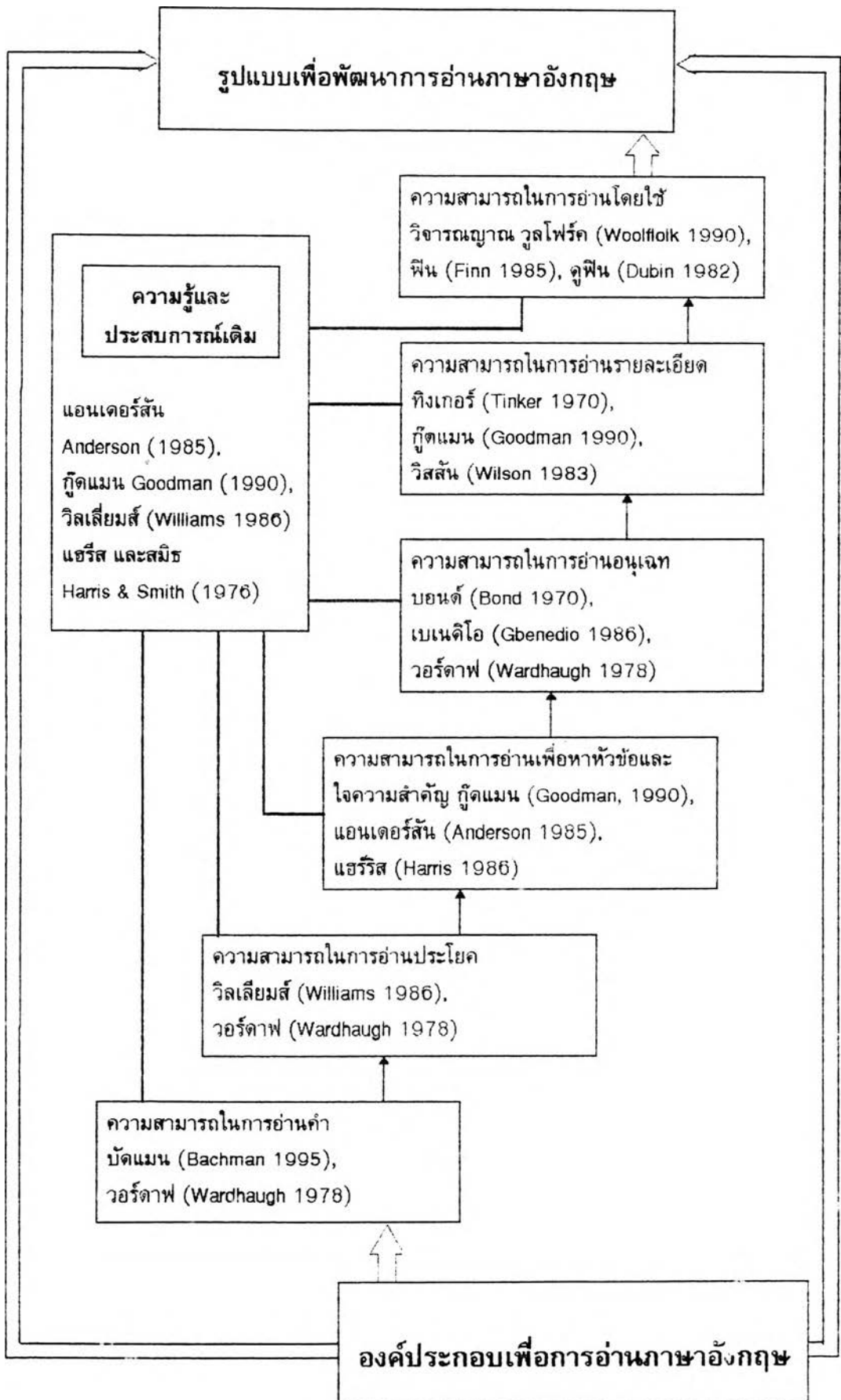
1. รูปแบบทางกาย (Analogue Model)
2. รูปแบบของภาษา (Semantic Model)
3. รูปแบบแผนผัง (Schematic Model)
4. รูปแบบทางคณิตศาสตร์ (Mathematical Model)
5. รูปแบบของการเป็นเหตุ (Causal Model)

ในการทำวิจัยนี้เป็นการสร้างรูปแบบเกี่ยวกับการสอนอ่านภาษาอังกฤษ ดังนั้นการสร้างรูปแบบจึงเลือกมากกว่าเพียงรูปแบบเดียวคือ ข้อที่ 2 รูปแบบของภาษา (Semantic Model)

รูปแบบของภาษา (Semantic Model) คือ รูปแบบที่เป็นแบบอย่างทางภาษา เกี่ยวกับการบรรยายรูปลักษณะ การเปรียบเทียบ เปรียบเปรยออกมาเป็นภาษาพูด หรือ ภาษาเขียนเป็นสื่อมายังผู้อ่านหรือผู้ฟังเข้าใจในเจตนาของผู้แสดงออกทางภาษานั้น โดยเฉพาะเป็นภาษาธรรมดาให้คนทั่วไปเข้าใจได้ การสื่อออกมาของภาษาโดยใช้หลักการ ทางหลักการและโครงสร้างของหลักภาษาประกอบด้วย คำศัพท์ ความหมายศัพท์ กลุ่ม คำหรือเรียกว่า วลี (Phrases) ประโยคไปจนถึงการรวมประโยคเป็นข้อความยาว ๆ

5.4 การสร้างรูปแบบการอ่าน ในวิจัยเรื่องนี้เป็นกรวิจัยทดลอง โดยการ สร้างรูปแบบการอ่านที่อาศัยรูปแบบทางภาษา หรือ เรียกว่า Semantic Model ของ Kaplan ในวิจัยของ Keeves (1997) รวมทั้งองค์ประกอบของการอ่านที่ได้ศึกษามาจาก ทฤษฎีของนักการศึกษาหลาย ๆ ท่าน และทฤษฎีขบวนการถอดความหมายของตัว อักษรและคำซึ่งเป็นหน่วยเล็กที่สุด ไปถึงระดับประโยคและข้อความทั้งเรื่อง และความคิด คาคคเนเรื่องราวบนพื้นฐานของข้อมูลให้แนวคิดปฏิบัติและได้ยึดกระบวนการวิเคราะห์ จากล่างสู่บน (Bottom-up Process) ว่าเป็นการถอดความหมายของตัวอักษรและคำจาก หน่วยเล็กที่สุดไปหาหน่วยใหญ่ที่สุด คือระดับประโยค ข้อความทั้งเรื่องและขบวนการ วิเคราะห์จากบนลงสู่ล่าง (Top-down Process) คือการคาดคะเนว่าข้อมูลนั้นจะเป็นจริง หรือจะปฏิเสธได้นั้นเป็นศิลปของการวิจารณ์ของผู้อ่านตามทฤษฎีของสปิโร (Spiro, 1979) และตามทฤษฎีการใช้วิจารณ์ญาณโดยใช้ความรู้เดิม (Schemata) ของแอนเดอร์สัน (Anderson, 1985), กูดแมน (Goodman, 1990), วิลเลียม (William, 1986) และ แฮร์ริส (Harris, 1986)

แผนภูมิที่ 6 แสดงองค์ประกอบของการอ่านภาษาอังกฤษ

6. ระดับความสามารถในการอ่าน

เมื่อผู้อ่านมีองค์ประกอบที่จะอ่านพร้อมแล้ว และมีความพร้อมที่จะอ่าน ก็เป็นความสำเร็จในการอ่านเบื้องต้น แต่เมื่อผู้อ่านได้ลงมืออ่านจริง ๆ แล้ว เมื่ออ่านจบก็จะสามารถประเมินความสามารถในการอ่านได้โดยสามารถจัดอยู่ได้ในระดับต่าง ๆ ดังนี้

เบอร์มิสเตอร์ (Bumeister 1974:113-115) ได้นำเอาแนวคิดของบลูม มาดัดแปลงโดยแบ่งระดับความสามารถด้านการอ่านเป็น 7 ระดับ คือ

1. ระดับความจำ (Memory) คือ ผู้อ่านสามารถจดจำสิ่งที่ผู้เขียนระบุไว้ เช่น ชื่อบุคคล คำจำกัดความ ข้อเท็จจริง ลำดับเหตุการณ์ และคำสิ่งที่บ่งไว้ ตลอดจนรายละเอียดในเรื่องที่อ่าน

2. ระดับแปลความหมาย (Translation) คือ ผู้อ่านสามารถแปลข้อความ หรือเรื่องราวที่อ่านเป็นรูปแบบอื่น เช่น การแปลจากภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่ง การแปลข้อความเป็นแผนที่ หรือแผนภูมิ เป็นต้น

3. ระดับตีความ (Interpretation) คือ ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้ระบุไว้ เช่น สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ จับใจความสำคัญของเรื่องได้ มองเห็นภาพพจน์จากเรื่องที่อ่านได้ เป็นต้น

4. ระดับประยุกต์ (Application) คือ ผู้อ่านสามารถที่จะเข้าใจหลักการและประสบความสำเร็จในการประยุกต์ใช้

5. ระดับวิเคราะห์ (Analysis) คือ ผู้อ่านสามารถแยกแยะส่วนประกอบย่อย ๆ ที่มาประกอบกันเข้าเป็นส่วนใหญ่ เช่น การวิเคราะห์บทประพันธ์ ตรวจสอบการให้เหตุผลชนิด ๆ และการลงความเห็นในสิ่งที่อ่านได้ เป็นต้น

6. ระดับสังเคราะห์ (Synthesis) คือ ผู้อ่านสามารถนำความคิดจากเรื่องต่าง ๆ มาเรียบเรียงใหม่

7. ระดับประเมินผล (Evaluation) คือ ผู้อ่านสามารถวางเกณฑ์ และการตัดสินความคิดว่าถูกหรือผิด โดยใช้มาตรฐานที่ตั้งไว้

วาเลต และ ดิสสิก (Valette and Disick 1972:161-170) ได้แบ่งพฤติกรรมที่แสดงถึงความสามารถด้านการอ่าน เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียน (Internal Behavior) จึงไม่ได้รวมการออกเสียง เพราะการอ่านออกเสียงจะเน้นพัฒนาการพูดมากกว่าการอ่าน และไม่รวมถึงความสามารถทางด้านไวยากรณ์ของผู้เรียนด้วย พฤติกรรมด้านการอ่านอาจจำแนกโดยเรียงจากง่ายไปหายากเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ระดับทักษะด้านกลไก (Mechanical Skills) นักเรียนสามารถเห็นความแตกต่างระหว่างตัวสะกดภาษาต่างประเทศ สามารถบอกความเหมือนและความแตกต่างได้ ซึ่งอาจจะไม่เข้าใจสิ่งที่เห็นก็ได้

2. ระดับความรู้ (Knowledge) นักเรียนสามารถอ่านประโยค หรือข้อความที่คุ้นเคยได้อย่างเข้าใจความหมาย สามารถบอกได้ว่าประโยคสอดคล้องกับรูปภาพที่เห็น หรือคำแปลที่ให้มา นักเรียนสามารถชี้ได้ว่าข้อความใดเป็นข้อความที่ได้ยิน การอ่านในระดับนี้ เป็นการอ่านทีละประโยค

3. ระดับการถ่ายโอน (Transfer) นักเรียนสามารถเข้าใจคำศัพท์ หรือโครงสร้างที่เคยเรียนแล้ว และนำไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ สามารถอ่านข้อความ และตอบคำถามแบบถูกผิด (True-False) เติมคำ (Completion) หรือเลือกตอบ (Multiple Choice) สามารถบอกได้ว่า คำใดในจำนวนหลาย ๆ คำ เหมาะสมกับประโยคที่ให้มา คำหรือโครงสร้างที่จะทดสอบนักเรียน ต้องเป็นสิ่งที่นักเรียนเคยเรียนมาทั้งสิ้น แต่ให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในประโยคหรือข้อความ หรือสถานการณ์ใหม่ได้

4. ระดับการสื่อสาร (Communication) นักเรียนสามารถอ่านข้อความที่มีคำศัพท์ และโครงสร้างประโยคใหม่ได้อย่างเข้าใจ ถึงแม้จะไม่เข้าใจทุกคำที่อ่าน แต่ก็สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้ พฤติกรรมระดับสูงสุดของการอ่านในขั้นนี้ รวมไปถึงความเร็ว และความคล่องแคล่วในการอ่าน ซึ่งสามารถเปรียบเทียบกับความสามารถของนักเรียนที่เป็นเจ้าของภาษาได้

5. ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายแอบแฝง (Implicit Meaning) จุดมุ่งหมายของภาษา และระดับภาษา ตลอดจนสามารถที่จะประเมินเนื้อหาส่วนที่เป็นสำนวน และลีลาในการเขียนของผู้เขียน สามารถทราบว่าเป็นเรื่องี่อ่านสอดคล้องกลมกลืนกันหรือไม่

ดัลแมน และคณะ (Dallmann and Others 1974:53-55) ได้จำแนกระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ระดับ คือ

1. ระดับการเข้าใจข้อเท็จจริง (Factual Level หรือ Reading the Lines) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมาย และเรื่องี่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้ตรงตัว

2. ระดับตีความ (Interpretative Level หรือ Reading Between the Lines) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนไม่ได้แสดงไว้โดยตรง แต่จะเข้าใจโดยอาศัยความสามารถในการสรุปความ แปลความและตีความ จากข้อความและเนื้อเรื่องที่อ่าน

3. ระดับการประเมินค่า (Evaluative Level หรือ Reading Beyond the Lines) หมายถึง ความสามารถในการประเมินตัดสิน สิ่งที่อ่านโดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์ของผู้อ่านมาพิจารณาตัดสิน เช่น สามารถบอกได้ว่าผู้เขียนมีความรู้ความเข้าใจมากน้อยเพียงใด มีความสามารถในการคาดคะเนหรือทำนายเหตุการณ์ หรือเรื่องราวที่จะเกิดตามมาหรือสามารถบอกได้ว่า ข้อสรุปของผู้เขียนถูกต้องหรือไม่อย่างไร เป็นต้น

จากความเห็นของนักการศึกษาที่นำมาเสนอนี้ เมื่อนำความคิดเห็นเหล่านั้นมารวมกันแล้วสรุปได้ว่า ระดับของความสามารถในการอ่าน นั้นมีระดับต่าง ๆ ดังนี้

1. ระดับกลไก (Mechanical Skills) เป็นระดับการอ่านที่ผู้อ่านสามารถบอกตัวสะกดและเข้าใจความหมายของคำได้

2. ระดับการตีความ (Interpretational Skills) เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถตีความหมายของเนื้อเรื่องที่อ่านทั้งโดยตรง และความหมายที่แฝงอยู่ในนั้น

3. ระดับการวิเคราะห์ (Analytical Skills) เป็นระดับของการอ่านที่ผู้อ่านสามารถบอกความถูกหรือผิดจากเรื่องที่อ่านได้

4. ระดับการสังเคราะห์ (Synthetic Skills) เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจและนำเนื้อเรื่องนั้นมาเรียบเรียงขั้นตอนของเรื่องได้

5. ระดับการประเมินผล (Evaluational Skills) เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถบอกความผิดถูกและสามารถหาเหตุผลมาคัดค้านหรือสนับสนุนโดยใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมประยุกต์เข้ากับเรื่องที่อ่านได้

6. ระดับความจำ (Memorial Skills) เป็นทักษะความจำซึ่งผู้อ่านรู้เรื่องราวจากเรื่องที่อ่านทั้งหมด และเกิดความรู้ใหม่นำไปสู่ความจำที่จะเป็นประสบการณ์สะสมของผู้อ่านเอง

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านก็ได้ศึกษาและค้นคว้ามาจากแหล่งต่าง ๆ นั้น มีทั้งงานวิจัยภายในประเทศ และต่างประเทศ ดังจะได้นำเสนอดังต่อไปนี้

งานวิจัยภายในประเทศ

คณาพร คมสัน (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยและทดลองใช้รูปแบบที่เน้นกระบวนการเรียนที่ผู้เรียนมีอิสระในการวางแผนกิจกรรมการเรียนให้บรรลุเป้าหมายระยะยาวของการเรียน จะโดยลำพัง หรือร่วมมือกับผู้อื่นก็ได้โดยใช้สัญญาการเรียนเป็นเครื่องมือในการกำหนดเป้าหมายการเรียนที่มาจากประเมินความต้องการที่แท้จริงของตนเอง กำหนดกิจกรรมที่จะทำให้บรรลุเป้าหมาย กำหนดวิธีประเมินผลงาน แล้วรับผิดชอบควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามสัญญาการเรียน รวมทั้งรับความรู้เสริมการอ่านจากครู รูปแบบได้รับการประเมินโดยการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ และการนำไปใช้ในห้องเรียนจริงในรูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง และสุ่มห้องเรียนอย่างง่ายมา 2 ห้อง ให้เป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้อง มีนักเรียน 40 คน เรียนด้วยวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู และกลุ่มทดลอง 1 ห้อง มีนักเรียน 42 คน เรียนด้วยรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยใช้เวลา 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ รวม 24 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ แบบวัดลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และแบบสอบถามความคิดเห็นผู้เรียน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย การหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ

ผลการทดลองเป็นดังนี้

1) คะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังการเรียนของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่คะแนนของผู้เรียนที่มีความสามารถอยู่ในระดับต่ำของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนของผู้เรียนที่มีความสามารถอยู่ในระดับต่ำของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คะแนนเฉลี่ยหลังการเรียนของผู้เรียน

ที่เรียนด้วยรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

2) คะแนนเฉลี่ยลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน คะแนนเฉลี่ยลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองหลังการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3) ผู้เรียนในกลุ่มทดลองมากกว่าร้อยละ 80 เห็นด้วยกับการเรียนตามรูปแบบยกเว้นเรื่องความพอใจที่ไม่ต้องทำตามสิ่งที่ครูบังคับให้ทำ มีผู้เรียนเห็นด้วยร้อยละ 64.30

ชาวลี นาคสุขศรี (2535:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกอ่านด้วยจำนวนครั้งที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2532 จำนวน 108 คน จากโรงเรียนวัดน้อยนพคุณ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มละ 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ข้อความจำนวน 6 ข้อความ แผนการสอนจำนวน 6 แผน และแบบสอบถามวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 6 ฉบับ ซึ่งมีค่าความเที่ยงตั้งแต่ 0.60 ถึง 0.77 ใช้เวลาสอน 18 คาบ นำคะแนนที่ได้จากการสอบมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และทดสอบค่า F แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกอ่านด้วยจำนวนครั้งที่แตกต่างกันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ดวงใจ จงชนากกร (2536:บทคัดย่อ) ในการศึกษาทำการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการสอนอ่านแบบแสดงการคิดเป็นถ้อยคำที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยทำการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษให้แก่กลุ่มตัวอย่างประชากร 2 กลุ่ม ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กลุ่มละ 35 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีสอนอ่านแบบแสดงการคิดเป็นถ้อยคำ และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีการสอนอ่านแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ แผนการสอนกลุ่มละ 10 แผน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษทำยบทอ่านจำนวน 10 แบบทดสอบ ๆ

ละ 10 ข้อ โดยแบบทดสอบมีค่าความเที่ยงระหว่าง 0.61-0.74 ระดับความยากระหว่าง 0.22-0.77 และอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20-0.55

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสอนอ่านแบบแสดงความคิดเป็นถ้อยคำมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษโดยนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีสอนอ่านแบบแสดงความคิดเป็นถ้อยคำมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีสอนอ่านแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปัทมาภรณ์ นิยมไทย (2531:41-43) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการเสริมและไม่เสริมประสบการณ์การเขียน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2530 ของโรงเรียนโนนไทยคุรุอุปถัมภ์ นครราชสีมา แบ่งตัวอย่างประชากรเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 40 คน โดยดูจากคะแนนวิชาการอ่าน (อ 533) ของภาคต้น ดำเนินการสอนกลุ่มทดลองด้วยวิธีการเสริมประสบการณ์เขียน และสอนกลุ่มควบคุมด้วยวิธีการไม่เสริมประสบการณ์เขียน จากนั้นทำการทดสอบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการเสริมประสบการณ์การเขียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนด้วยการไม่เสริมประสบการณ์การเขียน

พรขุสี อาชวอำรุง (2541: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเอกสารเพื่อศึกษาการเรียนรู้ภาษาที่สองของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โดยการเน้นที่การสอนภาษาอังกฤษ โดยการสำรวจทั่วประเทศ ผลการวิเคราะห์เอกสารได้เสนอหัวข้อด้วยกัน 8 หัวข้อ (1) ปฐมบท: ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมต้น (2) การได้มาซึ่งภาษามนุษย์ (3) ทฤษฎีความจำของมนุษย์ที่สัมพันธ์กับการเรียนการสอน (4) ทฤษฎีการได้มาซึ่งภาษาที่สอง (5) ทฤษฎีการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศและผลการวิจัย (7) ผลการวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย และ (8) ปัจจัยบท: ข้อสรุปและข้อสังเกตที่สำคัญต่อการวางแผนนโยบายหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมต้นท้ายที่สุด ผู้วิจัยได้เสนอข้อพิจารณาและข้อสังเกตอันเป็นแนวทางการวางแผนนโยบายการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กประถมปีที่ 1 ในประเทศไทย พร้อมด้วยรายการอ้างอิง และภาคผนวกที่ประมวลนิยามศัพท์ ซึ่งปรากฏในรายการนี้

รุ่งทิพย์ จุฑาภักดิ์ (2534:บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ฝึกการอ่านในใจอย่างเดียวกับที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมกับการฟังเทปบันทึกเสียงด้วยความเร็วปกติ และด้วยความเร็วที่ช้ากว่าปกติ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางเมืองเขื่อนผ่องอนุสรณ์ จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2533 จำนวน 120 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 40 คน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมกับการฟังเทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่านมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ฝึกการอ่านในใจอย่างเดียวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยค่ามัชฌิมเลขคณิตของกลุ่มที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมการฟังเทปบันทึกเสียงด้วยความเร็วปกติ และด้วยความเร็วที่ช้ากว่าปกติเท่ากับ 67.32 - 77.27 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่ากลุ่มที่ฝึกการอ่านในใจเพียงอย่างเดียว ที่ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 55.75

2. นักเรียนที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมกับการฟังเทปบันทึกเสียงด้วยความเร็วที่ช้ากว่าปกติมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมกับการฟังเทปบันทึกเสียงด้วยความเร็วปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ลัดดาวัลย์ คุ้มรอบ (2531:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายศัพท์ และการอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องจะอ่านก่อนการอ่าน ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 3 กลุ่ม ๆ ละ 49, 50 และ 50 คนตามลำดับ ที่กำลังเรียนอยู่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีพื้นฐานความรู้วิชาภาษาอังกฤษ จากการทดสอบกลางภาคเรียนไม่แตกต่างกัน แต่ละกลุ่มจะได้รับการเรียนการสอนโดยการใช้การใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายศัพท์ และการอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านวิธีการละ 3 ครั้ง รวมเป็นการสอนทั้งสิ้น 27 ครั้ง หลังจากจบการสอนในแต่ละคาบ นักเรียนทำแบบทดสอบทุกครั้ง นำคะแนนมาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ โดยหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และทดสอบค่า F แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายศัพท์ และการอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นตามสมมติฐานที่ตั้งใจ

แวรววิภา ภักดีอาษา (2532:70-74) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษของ สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษและพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านแตกต่างกัน ตัวอย่างประชากรได้รับการจัดแบ่งเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 31 คน โดยคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่จะให้อ่าน นักศึกษาทุกกลุ่มดังกล่าวทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและนำคะแนนมาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ โดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง แล้ว นำเสนอในรูปตารางประกอบการเรียง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและปานกลาง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 นักศึกษาที่มีพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านมากและน้อย มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีปฏิกริยาร่วมระหว่างพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุณีย์ สิงห์อำไพ (2534:บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ฝึกอ่านด้วยการเล่าเรื่องและการเขียนเรื่อง

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศึกษานารีวิทยา เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2533 จำนวน 60 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง ผู้วิจัยได้แบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน และกำหนดให้กลุ่มหนึ่งฝึกอ่านด้วยการเล่าเรื่อง อีกกลุ่มหนึ่งฝึกอ่านด้วยการเขียนเรื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แผนการสอนจำนวน 10 แผน และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นสำหรับใช้ทดสอบตัวอย่างประชากรหลังการทดสอบ วิเคราะห์คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองโดยการทดสอบค่าที่

ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ฝึกอ่านด้วยการเล่าเรื่อง และกลุ่มที่ฝึกอ่านด้วยการเขียนเรื่อง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุนทรี กิตติโสภากร (2531:45-59) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเอกชนกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม 2 ฉบับ คือ แบบสอบวัดความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความ และแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ แล้วนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ระดับปริญญาตรีทุกคณะในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร จำนวน 483 คน แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษในทางบวก โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจ สัมพันธ์ภาพในข้อความของนักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 46.59 และประเภทของสัมพันธ์ภาพในข้อความที่นักศึกษาทำได้ถูกต้องเกินกว่าร้อยละ 50 คือสัมพันธ์ภาพในข้อความประเภทการแสดงเหตุผล และการแสดงเวลา ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 47.29 ของคะแนนเต็ม

สุรีย์พร ลากเวที (2523:50-57) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลของความเข้าใจในการอ่านบทความภาษาอังกฤษระหว่างการใช้อุปกรณ์ช่วยสร้างความคิดรวบยอดก่อนการอ่าน 4 ชนิดคือ เรื่องย่อ โครงเรื่อง คำถามถูกผิด และคำถามอัตนัย เครื่องมือที่ใช้คือ บทความ 4 เรื่อง พร้อมด้วยสิ่งช่วยสร้างความคิดรวบยอดก่อนการอ่าน 4 ชนิด และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องละฉบับ โดยทดสอบกับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยครูอุดรดิตถ์ จำนวน 160 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาที่ได้รับสิ่งช่วยสร้างความคิดรวบยอดก่อนการอ่าน 4 ชนิด ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อรุณี สถิตยภัททิกุล (2535:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยและทดลองเพื่อพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษสำหรับใช้สอนนักเรียนระดับประถมศึกษาตามแนวยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานของมาร์ตัน และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และคะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับ

การสอนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น กับการสอนตามแนวกิจกรรมที่เสนอแนะในคู่มือหนังสือ English Is Fun สำหรับครู บทที่ 1-4 วิธีดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 พัฒนารูปแบบการสอน ตอนที่ 2 ทดลองใช้รูปแบบการสอน และ ตอนที่ 3 ปรับแก้ไขรูปแบบการสอน

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ คือ (1) รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 8 อย่าง ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาและทักษะที่ต้องการสอน ยุทธศาสตร์การสอน กระบวนการสอน (ทบทวนความรู้เดิม รับสาร สร้างมโนทัศน์ ก่อให้เกิดทักษะ สรุปและวัดผล นำความรู้และทักษะไปใช้) วิธีสอน ขั้นตอนและกิจกรรมการสอน การวัดและประเมินผล รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่กำหนดให้ และส่วนที่ให้ครูได้เลือกนำวิธีสอนและกิจกรรมการสอนมาใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียน (2) ผลการนำรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้ พบว่า รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นสามารถใช้ได้จริง ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ยังพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยต่างประเทศ

บราวน์ (Brown 1982:1129-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “แบบสอบการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในภาษาอังกฤษสำหรับวิศวกรรมศาสตร์” เพื่อสำรวจลักษณะของข้อสอบความเที่ยง และความตรงของข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวิศวกรรมศาสตร์แบบอิงเกณฑ์ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบจำนวน 60 ข้อ โดยดัดแปลงจากข้อสอบในโครงการของนักศึกษาปริญญาโท ที่อาจารย์ทางวิศวกรรมศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัย UCLA ได้สร้างขึ้น หลังจากนั้นได้นำไปทดสอบกับนักศึกษา 4 กลุ่ม คือ นักศึกษาปริญญาโททางวิศวกรรมศาสตร์ที่เป็นชาวอเมริกัน และที่เป็นชาวจีน นักศึกษาปริญญาโททางการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวจีน ผลการวิจัยพบว่า แบบสอบมีความเที่ยงและความตรง ในการทดสอบทักษะการอ่านทางวิศวกรรมศาสตร์ การวิเคราะห์

ความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านทางวิศวกรรมศาสตร์ และความสามารถในการใช้ภาษาทั่วไป พบว่าคะแนนร้อยละ 62 เป็นความสามารถทางภาษาโดยทั่วไป

เอลโม (Elmo 1981:3971-A) ได้ศึกษาเรื่อง “การเปรียบเทียบการเรียนเกี่ยวกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่ม โดยมีผู้แนะนำ” เพื่อหาว่าวิธีใดจะดีที่สุดที่จะทำให้เกิดวิจารณญาณในการอ่าน โดยสุ่มนักเรียนระดับ 8 ในเมืองสแตนฟอร์ด สหรัฐอเมริกา มา 120 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 60 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนของทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในกลุ่มทดลองนักเรียนจะมีแนวโน้มในด้านความคิด วิวินิจฉัย เข้าใจศัพท์ มากกว่ากลุ่มควบคุม

จีเบล (Geibel 1987:2165-A) ได้ศึกษาผลของการอ่านซ้ำและการวิเคราะห์เสียงที่มีต่อการอ่านและความถูกต้องในการใช้คำ โดยทำการวิจัยกับนักเรียนที่สอนให้เข้าใจได้ยาก (Slow Learner) และมีความพิการในการเรียนรู้ ซึ่งมีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ที่จะอ่านได้ประมาณ 1.5 ปี หรือมากกว่านั้น ผลการวิจัยพบว่าความถูกต้องในการใช้คำ และอัตราเร็วในการอ่านไม่ได้มีผลแตกต่างกันมากนักไม่ว่าจากวิธีการสอนที่ประยุกต์มาหรือจากจำนวนครั้งของการทำความเข้าใจโมทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้สิ่งที่ค้นพบแสดงให้เห็นว่า คะแนนความถูกต้องในการใช้คำและความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มทดลองสูงขึ้น แต่กลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้รับการฝึกอ่านเป็นพิเศษคะแนนไม่ได้สูงขึ้น

เฮร์แมน (Herman 1985:553-565) ได้ทำการศึกษาผลของการอ่านซ้ำที่มีต่ออัตราเร็วในการอ่าน จังหวะช่วงการหยุดขณะอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 8 คน ซึ่งมีปัญหาทางการอ่าน ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรดังกล่าวเลือกเนื้อเรื่องที่มีความยาว 100-175 คำ เพื่อใช้ในการทดลองฝึกอ่านซ้ำ ผู้วิจัยเปรียบเทียบอัตราเร็วในการอ่าน จังหวะช่วงการหยุดขณะอ่าน และความเข้าใจในการอ่านระหว่างการอ่านครั้งแรกและการอ่านซ้ำ ผลการวิจัยปรากฏว่าอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในเนื้อเรื่องเมื่อได้อ่านซ้ำเพิ่มขึ้นกว่าในการอ่านครั้งแรก นอกจากนั้นการอ่านซ้ำยังมีผลทำให้จังหวะการหยุดระหว่างการอ่านสม่ำเสมอขึ้นด้วย

โฮว์ (Howe 1970:214-219) ได้ทำการศึกษาผลของการฟังซ้ำที่มีต่อความจำในข้อความที่อ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยทัฟ สาขาจิตวิทยา จำนวน 22 คน ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรฟังเนื้อเรื่องซึ่งมีความยาว 160 คำ ด้วยอัตราเร็ว 120 คำ/นาที การทดลองแบ่งเป็น 4 ระยะ แต่ละระยะห่างกัน 1 สัปดาห์ การ

ทดลองระยะแรก ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรฟังเนื้อเรื่องจากเทปแล้วให้เขียนสิ่งที่ระลึกได้จากเรื่องที่ฟัง โดยกำหนดเวลาในการเขียน 5 นาที หลังจากนั้นให้ฟังเนื้อเรื่องทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้น 1 สัปดาห์ในระยะที่ 2 ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรเขียนสิ่งที่ได้จากการฟังเนื้อเรื่องสัปดาห์ที่ผ่านมา โดยกำหนดเวลาในการเขียน 5 นาที จากนั้นเปิดเทปเนื้อเรื่องเดิมให้ฟังอีกครั้งหนึ่ง ทำเช่นเดียวกันนี้ในการทดลองระยะที่ 3 และระยะที่ 4 ซึ่งตัวอย่างประชากรจะได้ฟังเทปเนื้อเรื่องรวมกันทั้งสิ้น 5 ครั้ง ผลการทดลองปรากฏว่า จำนวนครั้งในการฟังมีผลต่อการจำเนื้อเรื่อง โดยตัวอย่างประชากรสามารถจำเนื้อเรื่องได้มากเมื่อจำนวนครั้งที่ฟังเพิ่มขึ้น

ฮัดสัน (Hudson 1982:14-16) ได้ศึกษาพบว่า การใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายศัพท์ และการอ่านที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน ในระดับเริ่มต้นนั้นการใช้กิจกรรมนำให้ผลดีที่สุดในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ รองลงมาคือ การอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านและการอภิปรายศัพท์ ในระดับกลางการใช้กิจกรรมนำให้ผลดีที่สุด รองลงมาคือ การอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านและการอภิปรายศัพท์ และในระดับสูงการอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านให้ผลดีที่สุด รองลงมาคือ การใช้กิจกรรมนำและการอภิปรายศัพท์ซึ่งให้ผลดีเท่า ๆ กัน

ดังนั้น ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานการวิจัย ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายศัพท์ และการอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โอเชีย (O'Shea 1985:129-140) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความคล่องแคล่วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการฝึกอ่านซ้ำ โดยการนำการศึกษาแก่นักเรียนระดับประถมศึกษา 2 แห่ง จำนวน 30 คน ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มแรกอ่านโดยเน้นความเร็วและความถูกต้อง ส่วนกลุ่มที่สองเน้นการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยต้องอ่านข้อความ 3 ข้อความ ในจำนวน 1 ครั้ง 3 ครั้ง และ 7 ครั้ง เช่นเดียวกันทั้งสองกลุ่ม ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้น 7% เมื่อเปรียบเทียบการอ่าน 1 ครั้ง และ 3 ครั้ง และเพิ่มขึ้น 11% เมื่อเปรียบเทียบการอ่าน 3 ครั้ง และ 7 ครั้ง ส่วนด้านความคล่องในการอ่าน นักเรียนสามารถอ่านคำได้เพิ่มขึ้นอีก 24 คำ/นาที เมื่อเปรียบเทียบการอ่าน 1 ครั้ง และ 3 ครั้ง และอ่านคำเพิ่มขึ้นอีก 12 คำ/นาที เมื่อเปรียบเทียบการอ่าน 3 ครั้ง และ 7 ครั้ง

ยัง (Young 1992:2485-A) ได้ศึกษาผลของการสอนแบบแสดงกระบวนการคิดที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมกระบวนการคิด เจตคติต่อการอ่านและความตระหนักในการอ่าน โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะพิสูจน์ว่า คุณลักษณะของผู้อ่านที่ดีนั้น สามารถนำมาฝึกให้กับผู้ที่ด้อยความสามารถในการอ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับ 9 จำนวน 30 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบแสดงกระบวนการคิดในการวิเคราะห์ความเข้าใจในบทอ่าน และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านและความตระหนักในการอ่านมากกว่ากลุ่มควบคุม แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมด้านความสามารถในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมกระบวนการคิด และเจตคติต่อการอ่าน

จากตัวอย่างงานวิจัยที่น่าเสนอนี้ล้วนแต่เป็นงานวิจัยที่ได้ศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับอื่น ๆ ซึ่งไม่ได้มาจากสถาบันราชภัฏ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้างรูปแบบการสอนการอ่านในระดับปริญญาตรีในสถาบันราชภัฏ เพื่อทำการวิจัยทดลองสอนในสถาบันถ้าผลการวิจัยได้ผลออกมาแล้วช่วยให้นักศึกษาสามารถพัฒนาการอ่านได้ดีขึ้นก็จะเป็นรูปแบบการสอนที่นำไปสอนระดับปริญญาตรีในสถาบันราชภัฏตามความประสงค์ได้